

WEEKPLANNING : 4DE LEERJAAR

Week 19 : 4 tot 8 mei 2020

Hoe neem je deel aan een 'live-sessie' op smartschool?

Ga naar de startpagina van smartschool. Links vind je een balk 'Mijn vakken'. Onder die balk klik je op 'wiskunde' of 'vragenuurtje'. Daarna verschijnt er opnieuw links een werkbalk. Klik hier op 'Live' en daarna deelnemen aan live-sessie!

We verwachten dat iedereen deelneemt aan de live-sessie!

Tip: Maak een planning in je agenda.

Nieuw!

Zie je dit symbool bij een opdracht staan? Stuur dan een foto van deze oefening naar je leerkracht:

4A: ingrid.maris@scheppers-mechelen.be

4B: koen.serneels@scheppers-mechelen.be

4C: cindy.goyvaerts@scheppers-mechelen.be

of via smartschool

Wiskunde :

Kloklezen: bundel p. 2-5

Les 135: Hoofdrekenen met kommagetallen WS (D)p. 13-14

Live-sessie op smartschool: **donderdag 7 mei 2020 om 10u**

Les 138: Verhoudingen: WS (D)p. 19 oef 1 +

Les 139 : Cijferen: herhaling : WS (D) p. 21 oef 1

Les 145 : Breuken: herhaling : WS (D) p. 32-33 oef 3-8

Instructiefilmpje op smartschool of op de website

 oef 5-6

Les 146 : Hoofdrekenen met natuurlijke getallen WS (D) p. 34 oef 1 +

Taal :

Lezen: bundel p. 6-17

Thema 9 les 7 : Een watercontract WS p. 86 oef 1

Instructiefilmpje op smartschool of op de website

Thema 10 les 1: Pretparken van overal : TB p. 57-60, WS p. 92-93 oef 1

 WS p. 94 oef 2

Thema 10 les 2: WS p. 95-97 oef 1-5

Spelling :

Woordpakket 20 : WS p. 55-56 oef 1-4

Bingel taken in verband met woordpakket 20

W.O.

 De fiets: in het zadel (1): bundel p. 18-20

Moederdag:

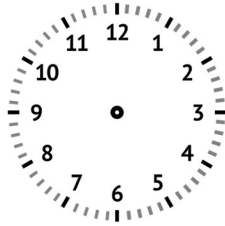
Scrub maken: bundel p. 21

Naam: _____

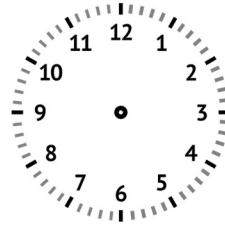
kwart over 6

.....

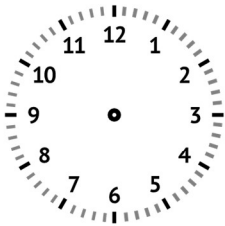
kwart voor 11

.....

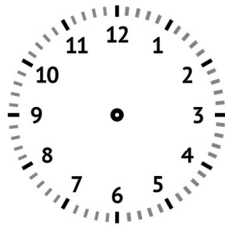
half 1

.....

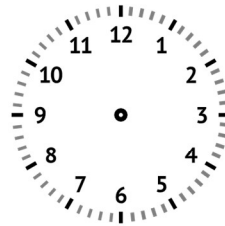
12 uur

.....

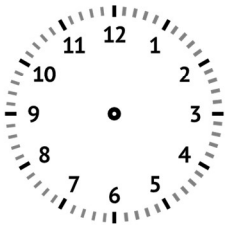
kwart over 7

.....

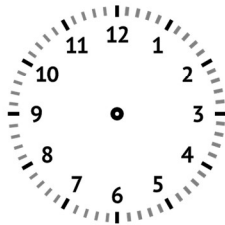
kwart voor 4

.....

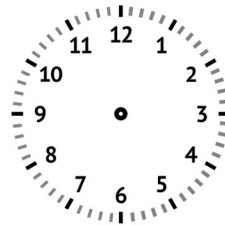
kwart over 11

.....

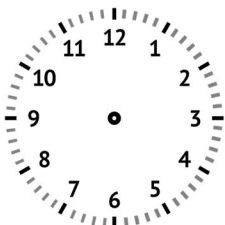
half 11

.....

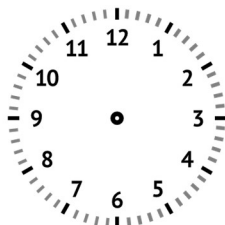
6 uur

.....

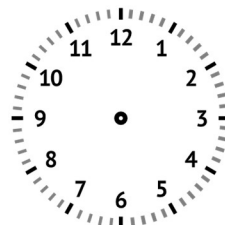
kwart over 12

.....

kwart over 8

.....

kwart voor 10

.....

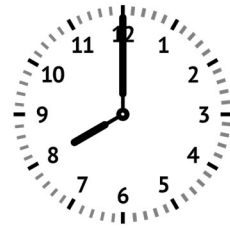
Naam: _____

09:30

:

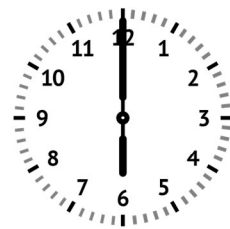
:

:

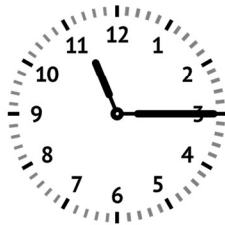
:

:

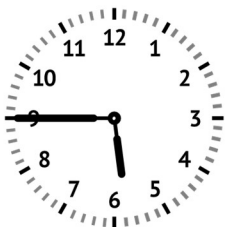
:

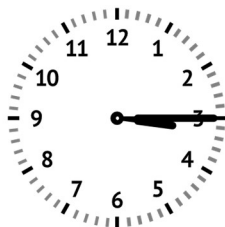
:

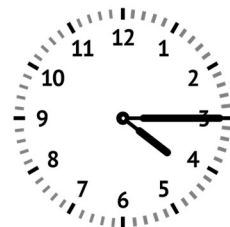
:

:

:

:

Naam: _____

9 uur

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

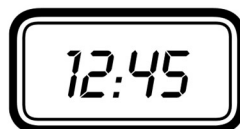
.....

.....

.....

.....

.....

Naam: _____

half 9 's ochtends

.....

half 12 's ochtends

.....

half 5 's nachts

.....

7 uur 's ochtends

.....

half 7 's ochtends

.....

half 6 's nachts

.....

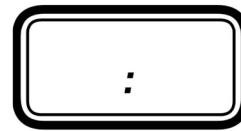
3 uur 's nachts

.....

half 4 's middags

.....

1 uur 's middags

.....

5 uur 's middags

.....

8 uur 's ochtends

.....

4 uur 's middags

.....

EI-LAND

Het is 15 juni. Jeppe zwoegt in de klas op een herhalingstoets rekenen. Zijn gedachten dwalen af naar de zomervakantie. Wat een fantastische vakantie zal dat worden! Eentje die weinig kinderen zullen meemaken. Behalve hij, Finn en Romy, zijn twee vrienden. Finn kent hij al van in de eerste kleuterklas. Romy is de één jaar oudere zus van Finn. Met hen beleefde Jeppe al vele geweldige avonturen. Zo bouwden ze eens een kamp in het park. Niemand wist van hun geheime schuilplaats, behalve zij drie. Tot de groendienst van de gemeente het kamp ontdekte. De werklieden wilden het met de grond gelijk maken. Het scheelde geen haar, maar Jeppe bedacht een list. Hij overtuigde de mannen ervan dat hun kamp een ideaal observatiepunt voor vogels was. De mannen vonden dat een goed idee! Ze vonden het knap dat drie kinderen zo geïnteresseerd waren in dieren. Nu komen de werklieden af en toe nog eens naar het kamp om vogels te observeren. Maar meer dan een mus of een merel valt er niet te zien. Of die keer dat ze een portefeuille vonden op straat. Er stak 150 euro en een adres in. Finn vond dat ze de portefeuille aan de politie moesten afgeven, maar Jeppe kon zijn vrienden ervan overtuigen om de portefeuille aan de man zelf te bezorgen. Romy stelde voor eerst een ijsje te gaan eten met het geld, maar ook dat voorstel wimpelde Jeppe af. Misschien kregen ze wel een beloning. De tram bracht hen tot net buiten de stad. Ze kwamen aan bij een groot, vervallen huis. Het leek wel een spookhuis. Een grote, magere man met lange haren en zwarte kleding liet hen binnen. Romy en Finn sloegen bleek uit van angst. Maar die angst was voor niets nodig. De man was heel dankbaar en leidde hen rond in zijn huis. Bij het afscheid kregen ze elk 10 euro! Ze lieten zich het ijsje goed smaken. Al die avonturen vervallen in het niets met wat er deze zomer gepland staat. Na schooltijd vertelt Jeppe zijn verrassing aan Finn en Romy. “Jullie mogen mee naar Ei-land”, zegt Jeppe. “Ei-land, welk eiland??”, vragen Finn en Romy in koor. “Wel ...”, begint Jeppe zijn verhaal, “mijn mama heeft Ei-land geërfd van haar oom Marc. Hij is drie maanden geleden gestorven. Hij was pretparkbouwer van beroep. Op het eiland bouwde hij attracties. Hij testte ze ook uit. Daarna verkocht hij ze aan pretparken overal ter wereld. Op Ei-land staan nog vele attracties. Deze zomer gaan mijn mama en ik twee maanden lang naar Ei-land en jullie mogen mee!” “Woooooowww ...!”, gilt Romy. “Eum ... dat lijkt leuk. Maar hoe komt het dat wij nog nooit van het pretpark op Eiland hebben gehoord?”, vraagt Finn verbaasd. “Dat weet ik niet ... Maar het bestaat zeker. Kijk, oom Marc liet een plannetje achter”, antwoordt Jeppe. Jeppe haalt het vergeelde plan en een verfrommelde kaart uit zijn boekentas. Gekregen van de notaris, verduidelijkt hij. Finn en Romy buigen zich eerst over de kaart met de precieze ligging. Daarna bestuderen ze het plannetje aandachtig. Ze zien een groot pretpark met allerlei attracties. Het valt direct op dat die allemaal met eieren te maken hebben. “Het ziet er supertof uit!”, zegt Romy. “Dat is waar, maar ik geloof nog altijd niet dat het echt bestaat”, houdt Finn vol. “Je moet niet mee. Dan ga ik wel alleen met Romy en mijn ma.”

Jeppe begrijpt niet waarom Finn zo moeilijk doet. “Sorry, Jeppe. Ik wil niet te negatief klinken. Ik vind het tof voor jou en natuurlijk ga ik mee. Pretpark of niet, ik ben er zeker van dat we op Ei-land allerlei wilde avonturen gaan beleven. We moeten het wel nog eerst aan onze ouders vragen.” “Van mijn ma mag het”, bevestigde Jeppe. “We gaan toch sowieso

mee, desnoods verstoppen we ons op de boot!", zegt Romy opgewonden. Jeppe neemt afscheid van zijn vrienden en haast zich naar huis. "Mama, mama! Romy en Finn gaan mee naar Ei-land! Als ze mogen van hun ouders", voegt hij er aarzelend aan toe. Mama glimlacht. "Het mag." "Ben jij helderziend of zo?", vraagt Jeppe. "Nee, maar ik heb al met hun ouders gesproken." "Mama, je bent een schat!" Jeppe geeft zijn mama een dikke knuffel. Wat Jeppe en zijn mama niet weten, is dat een zekere professor Theodor De Wolf al jaren probeerde om het eiland te kopen van mama's oom. Maar hoeveel geld hij ook bood, Marc Schepens weigerde steeds. De professor wil alle pretparken en speeltuinen weg uit de wereld. Kinderen moeten leren en studeren. Ze hoeven zich niet te ontspannen. Theodor wil het eiland kopen om er een strenge school op te bouwen. Dat wou Marc Schepens niet. Hij zag graag kinderen. Nu ruikt Theodor zijn kans. Eerst belde hij naar de notaris. Hij wilde zijn deelneming betuigen aan het enige familielid van Marc. De notaris geloofde in de goede bedoelingen van de professor en gaf het adres van Jelles mama. Dan was het een koud kunstje om haar telefoonnummer in de telefoongids te vinden. Die avond gaat de telefoon, mama neemt op. Jeppe zit met een half oor te luisteren terwijl hij televisie kijkt. "Wie bent u?" ... "Nee, ik ken geen Theodor De Wolf." ... "Ei-land overkopen?" ... Nu spitst Jeppe zijn oren. Dat kan zijn mama toch niet menen. En hun vakantie dan? "Dat is wel erg veel geld." ... Typisch volwassenen, voor geld doen ze alles. Zelfs de grote droom van hun familie verkopen. "Goed, ik zal er eens over nadenken." ... Jeppe veert overeind en rent naar mama. Na een kleine worsteling heeft hij de telefoon te pakken. Hij moet die verkoop verhinderen.

"Dag, meneer De Wolf. U spreekt met Jeppe. Ik denk niet dat mijn mama het Eiland direct zal verkopen." Theodor schrikt even wanneer hij plots een andere stem hoort. ... "We trekken er deze zomervakantie zelf heen." ... "Ja, ik ga samen met mijn mama en twee vrienden." ... "Ik denk dat u het beste eens terugbelt na de zomer." ... "Ja, daag." Mama kijkt verbouwereerd toe terwijl Jeppe het telefoontoestel in de houder zet. "Jeppe, dat doe je nooit meer! Het is erg onbeleefd om zomaar de telefoon uit mijn handen te trekken." "Sorry, ma," verontschuldigt Jeppe zich, "maar dit was een noodgeval. Ik schrok me rot toen ik hoorde dat je het eiland wilt verkopen! We zijn er nog niet geweest. Misschien vind je het er zo tof dat je Ei-land helemaal niet wilt verkopen." Mama zucht. "Goed, jij wint. We gaan er deze vakantie naartoe. Die Theodor De Wolf kan wachten. Maar valt het tegen, dan neem ik na de vakantie zijn aanbod aan." Jeppe knikt. Samen met zijn vrienden zal hij er alles aan doen om ook zijn mama de vakantie van haar leven te bezorgen. Jeppe, Finn en Romy dromen haast elke nacht van hun reis. 's Morgens op de speelplaats vertellen ze hun dromen aan elkaar. "In mijn droom is het lekker warm op Ei-land", vertelt Romy. "Om wat af te koelen deed ik tien ritjes in de Eierdouche. Heerlijk, dat hoog opspattende water!" "Ik droom steeds hetzelfde. Ik zit op de Eierdooier. Die voert je supersnel keihoog in de lucht. Op het hoogste punt heb je een mooi uitzicht op Ei-land en op de zee. A-dem-be-ne-mend!", beklemtoont Jeppe elke lettergreep. Maar voor ze kunnen vertrekken, moet er nog het één en ander geregeld worden. Het belangrijkste is een boot, anders geraken ze niet eens op Ei-land. Op een avond surfen Romy, Finn en Jeppe op internet. Websites genoeg waar ze een boot kunnen huren, maar daar zijn ze niet veel mee. "Nee, ik mag geen boot besturen", zegt mama. "Je hebt daar een vaarbewijs voor nodig, een soort rijbewijs. Daarvoor moet je lessen nemen en een examen afleggen. Daar is geen tijd meer voor." "Pffff, wat nu?", vraagt Jeppe

zich af. De teleurstelling druipt van zijn gezicht. “Wacht, ik denk dat ik iets heb”, roept Finn. Jeppe komt nieuwsgierig kijken. Hij hoort aan de manier waarop Finn het zegt dat die het meent.

“Zeekapitein met boot, zonder werk. Heel wat ervaring. Zoekt opdracht van korte of lange duur”, leest Finn voor. Mama komt er bij staan. “Dat lijkt me eerlijk gezegd wel wat”, zegt ze ernstig. “Ik bel dadelijk!”, roept Jeppe opgewonden. Jeppe belt naar de kapitein en legt hem uit waar ze heen willen en hoelang ze weg zullen blijven. De kapitein ziet het plan onmiddellijk zitten: “Zo’n boottocht is een zacht appeltje, euh ... ik bedoel, een zacht eitje voor mij!” Jeppe glundert. Mama komt een prijs met de zeebonk overeen. Ze spreken ook een vertrekuur en vertrekplaats af. Daarmee is alles geregeld! Alles lijkt koek en ei, maar dat is buiten Theodor de Wolf gerekend. Hij belt onder een valse naam naar mama en Jeppe. Jeppe neemt op, zijn mama is niet thuis. Hij stelt zich voor als Theo De Flow, een professor die lang met oom Marc heeft samengewerkt. Hij kent dus heel wat van pretparken. Van de notaris, trouwens ook een goede vriend van hem, heeft hij gehoord dat Jeppe naar Ei-land zal reizen. Hij biedt zijn diensten aan. Hij kent Ei-land door en door. Uiteindelijk hebben die attracties geregeld een onderhoudsbeurt nodig. Soms moeten ze ook hersteld worden. Vaak moet je ingewikkelde wiskundige berekeningen maken om attracties te kunnen herstellen. Jeppe begint te zweten wanneer hij het woord wiskunde hoort. Hij is heel blij met het aanbod van de professor. Zijn mama en vrienden zullen dat ook wel goed vinden, denkt hij. Geen van hen blinkt uit in wiskunde. Eindelijk is de dag van het vertrek aangebroken. Iedereen stapt met heel veel zin op de boot. Het gezelschap is nauwelijks de haven uitgevaren of mama voelt zich niet goed. Ze ziet lijkleek. Ze trilt over haar hele lichaam. Even later moet ze een eerste keer braken. Jeppe roept de kapitein erbij. Als een echte gentleman probeert hij mama wat op te beuren. “Hier mevrouw, u krijgt mijn pet. Ik heb die altijd op en ik ben nooit ziek. Het is een soort talisman.” “Kapitein, ziet u niet dat mevrouw ziek is. Zij heeft geen zin in zulke spelletjes!”, berispt Theo De Flow hem. Net wanneer de kapitein de pet aan mama wil overhandigen, geeft mama over. De vieze brij belandt netjes in de pet. Jeppe, Finn en Romy proesten het uit. De kapitein staat er beteuterd bij. “Je verdiende loon!”, knort Theo. “Ik voel me echt niet goed”, verontschuldigt mama zich. “Geen probleem, alles blijft koek en kip, eu, ik bedoel koek en ei tussen ons”, zegt de kapitein. Maar hij lacht toch wat groen. Theo De Flow brengt mama naar haar kajuit. Hij gaat zelf ook wat rusten. Jeppe is ongerust. Hij hoopt maar dat de zieke mama niet van gedachten doet veranderen. Stel dat ze terug naar huis wil.

Jeppe en zijn vrienden turen over de wijde zee als echte zeebonken. Ze hebben het plannetje erbij gehaald. “Wat zou de ei-battle zijn? Zou je dan echt met eieren moeten vechten?”, vraagt Romy zich af. “Er is ook een dierenpark: de Ei-zoo!”, merkt Finn op. “Misschien blijf ik wel hier na de vakantie”, mijmert Jeppe. Romy en Finn kijken hem verbaasd aan. “Jij moet naar school net als wij”, merkt Finn droog op. “Hier is geen school en ik denk niet dat de directeur me hier zal komen halen. En dan zou ik nog niet meegaan. Ik word de directeur van Ei-land.” Romy en Finn lachen hartelijk. “Ik meen het. Tenslotte zijn mama en ik de eigenaars van Ei-land.” “Ik ben jaloers”, geeft Romy toe. “Dat eiland zal ons later een fortuin opbrengen!” “Ik wil het toch eerst wel eens zien”, blijft Finn voorzichtig. “Geloof me, we

worden schatrijk!”, glundert Jeppe. De kapitein heeft het gesprek van de drie vrienden afgeluisterd. Hij denkt na over de woorden die hij hoorde: Ei-land, fortuin opbrengen, schatrijk. Hij is er zeker van dat er een schat ligt op dat eiland! Hij moet en hij zal die schat vinden. Dan moet hij wel eerst een plannetje bedenken om op dat eiland te kunnen blijven. Daarover moet hij eens diep nadenken. En dat is niet gemakkelijk, want de kapitein is niet van de slimste. Wanneer Ei-land in zicht komt, is mama nog altijd even ziek. De kapitein heeft zich uitgesloofd om goed voor haar te zorgen. Hij vreest dat ze erg ziek is en stelt aan Jeppe voor om mee aan land te gaan. Zo kan hij goed voor haar zorgen. Hij weet natuurlijk dat mama alleen maar zeeziek is en dat ze aan wal snel zal genezen. Mama voelt zich zo ellendig dat ze denkt nooit meer beter te worden. Ze gaat raad vragen aan Theo. Hij is tenslotte professor. Die wil natuurlijk dat mama zo vlug mogelijk terug naar huis gaat. Dan neemt ze die drie kinderen ook weer mee. De kans is groot dat ze nooit meer terugkomen en dan heeft hij vrij spel op Ei-land. De professor maakt mama wijs dat ze waarschijnlijk een raadselachtig virus heeft opgelopen. “Misschien kunt u beter terugkeren”, raadt de professor haar aan. “Dat kan ik mijn zoon en zijn vrienden niet aandoen. Ze hebben hier zo naar uitgekeken. Bovendien zie ik de lange reis terug nu niet zitten. Ik ga eerst wat bekomen. Misschien word ik wel beter op Ei-land.” Theo De Flow vloekt binnensmonds. Zijn plannetje is mislukt. Eigenlijk geniet mama ook wel van de aandacht die de kapitein haar geeft. Zij stemt toe dat hij op Ei-land blijft om voor haar te zorgen. Jeppe en zijn vrienden zijn blij dat alles zo goed opgelost is. Reikhalzend staan de drie vrienden op het dek. Ze geven de verrekijker aan elkaar door. Geen van hen ziet iets van het pretpark.

“De attracties zullen achter die heuvels liggen”, vermoedt Jeppe. “Of het pretpark bevindt zich aan de andere kant van het eiland”, probeert Romy zichzelf en de anderen gerust te stellen. “Volgens het plannetje zouden we nu recht op de ingang van het pretpark moeten afvaren ...”, merkt Finn op. “Vaar eens rond het eiland”, roept Jeppe naar de kapitein. “Ik denk dat we aan de verkeerde kant zijn.” De kapitein vaart het hele eiland rond, maar groot is de ontgoocheling van Jeppe, Romy en Finn wanneer ze vaststellen dat er geen spoor van een pretpark te bekennen valt.

“Misschien ligt het pretpark ergens tussen de bomen verstopt”, zegt Jeppe hoopvol. Wanneer de kapitein in het bouwvallige haventje aanmeert, springen Finn, Romy en Jeppe van de boot. “Wij gaan snel een kijkje nemen, mama!” De drie vrienden rennen over het strand. En inderdaad, tot hun grote opluchting vinden ze tussen de bomen een open plek met enkele attracties. Maar die zien er vrij vervallen uit. Ze zwijgen, ze hadden zich Ei-land helemaal anders voorgesteld. Finn verbreekt als eerste de stilte. “Deze attractie lijkt op de Weerwolf uit Six Flags.” Hij wijst naar een houten rollercoaster. Of wat er van overblijft. “Daar zullen we niet veel pret aan beleven”, fluistert Romy. Er blinken tranen in haar ogen. “Waar is het Ei-land dat oom Marc gebouwd heeft en aan mijn mama geschonken heeft?”, vraagt Jeppe zich af. “Hier word ik echt kwaad van! Wat voor een vakantie wordt dat hier?” Hij gaat op een rotsblok zitten, met zijn rug naar zijn vrienden. Romy en Finn willen hem opbeuren. “Jeppe, ik had een vreemd voor gevoel toen je me thuis over Ei-land vertelde. Weet je nog?” Jeppe antwoordt niet. Hij staart voor zich uit. Romy stoot Finn aan. Ze wil niet

dat hij de wijsneus uithangt. Jeppe heeft het zo al moeilijk genoeg. Plots staat Jeppe op. Hij slentert naar het strand. Romy en Finn volgen hem op de voet. Mama voelt zich ondertussen al een stuk beter. Zij ziet onmiddellijk dat er iets met haar zoon scheelt. “En Jeppe, al leuke dingen gezien?”, vraagt Theo. Jeppe loopt naar zijn mama. Ze slaat een arm om zijn schouders. “Er is hier helemaal geen pretpark zoals op het plannetje staat”, zegt hij beteuterd. “Ik weet helemaal niets van een pretpark op Ei-land”, merkt mama nuchter op. “Maar het plannetje van oom Marc ...”, antwoordt Jeppe. “Jullie kunnen altijd terug naar huis keren en daar vakantie hebben”, onderbreekt Theo hen. “Ik zal wel zoeken naar iemand die het eiland wil overnemen.” Iedereen kijkt verbaasd naar de professor. Waarom is hij plots zo opgewekt? “Waar is de kapitein eigenlijk?”, vraagt Finn. “Ik heb hem met een spade en emmer die richting zien uitgaan.” Mama wijst naar een plek een beetje verder op het strand. Jeppe vindt de kapitein. Hij heeft al verschillende putten gegraven en die weer dichtgegooid. “Wat ben jij aan het doen?”, vraagt Jeppe. “Eum, ik ben ... ik ben mijn ei kwijt”, zegt de kapitein verward. Jeppe begrijpt er niets van. Hij heeft nu andere dingen aan zijn hoofd dan naar de flauwekul van de kapitein te luisteren.

Hij zet zich op een rots dichtbij de golven. “Waarom heeft oom Marc dit eiland aan mama geschonken?”, spookt het door Jappes hoofd. “Waarom zit er een plan van een volledig afgewerkt pretpark in de envelop? Misschien wou hij het pretpark hier wel bouwen, maar is hij er niet in geslaagd. Wat zou hem verhinderd hebben?” Plots neemt Jeppe een besluit. Hij wil niet bij de pakken blijven zitten. Hij zal Eiland in ere herstellen en heropbouwen. Hij wil dat zijn grootoom trots op hem zou kunnen zijn. “Ik heb een idee”, begint Jeppe aarzelend wanneer hij zich weer bij zijn mama en vrienden voegt. “Het Ei-land is misschien niet zoals we verwacht hebben, maar we zijn hier nu toch. Kunnen we het niet bouwen zoals oom

Marc het wilde?” Mama proest het uit. “Maar Jeppe toch!” “Ik ben doodernstig. Maar ik heb jullie wel nodig. Nu naar huis keren zou toch zonde zijn ...” Hij ziet mama twifelen. “Mama, jij kunt hier nog wat uitrusten en ontspannen.” Mama knikt. Ze voelt zich al een heel stuk beter en heeft wel zin in vakantie. “Goed, ik zal er mij dus niet te veel van aantrekken. Ik heb wat boeken meegenomen. Ik zal die lezen op het strand.” “Goed idee! Wat denken jullie?” Jeppe kijkt Finn en Romy aan. “Ik ga de uitdaging aan”, zegt Romy. “Ik wil ook wel blijven ...” Zelfs Finn klinkt nu zelfverzekerd. Jeppe vertelt het goede nieuws aan de kapitein en Theo. De kapitein is blij. Zo kan hij verder zoeken naar die schat. Theo reageert minder enthousiast. Hij vervalt weer in stilzwijgen. Het drietal gaat enthousiast aan de slag. Eerst bestuderen ze de vervallen attracties om te zien wat ze nog kunnen gebruiken. Theo snuffelt ondertussen stiekem in het ruim van de boot. Hij moet een plan bedenken om te verhinderen dat het pretpark gebouwd wordt. Op een verborgen plekje in het ruim ontdekt hij een aantal jerrycans met benzine. Die kunnen van pas komen. Hij begint de jerrycans uit de boot te laden. Wanneer de kapitein even op zijn boot komt uitblazen van het vele graafwerk, vraagt hij wat Theo met die jerrycans benzine van plan is. Theo negeert hem. “Zet die jerrycans terug!”, maakt de kapitein zich boos. “Ik heb die nodig om met mijn boot terug naar de haven te varen.” Theo zet met tegenzin de jerrycans terug in het ruim. De kapitein weet echter niet dat Theo De Flow enkele jerrycans in de struiken verstopt heeft. Die kan hij straks stiekem naar zijn hut slepen. Jeppe, Romy en Finn werken ondertussen

hard verder. Met de houten stoeltjes die ze gevonden hebben, maken ze de zitjes van de Omeletpret. Ze schilderen die met een restje gele verf dat ze op de boot gevonden hebben. Ze zien er net zo uit als op het plannetje van Ei-land. Wat zou oom Marc blij zijn. En trots!

Ze verblijven nu al twee dagen op Ei-land. Jeppe staat deze ochtend extra vroeg op. Hij wil de zitjes vastschroeven op de draaischijf van de Omeletpret. Zijn vrienden zullen nogal opkijken wanneer hun eerste attractie kant en klaar is. Hij trekt het zeil weg waaronder de zitjes liggen. De stoeltjes zijn weg! Jeppe wrijft in zijn ogen en knijpt in zijn wangen om er zeker van te zijn dat hij niet meer slaapt. Misschien liggen ze op de open plek in het bos. Hij spurt er naartoe. Niets! Hoe is het mogelijk? Wat is hier gebeurd?

“Finn! Romy! Mama! De zitjes zijn weg!”, roept Jeppe. “Hoezo weg?”, vraagt Romy. “Ik heb ze nochtans goed vastgemaakt”, zegt Finn. “Ja, blijkbaar toch niet goed genoeg. Ze zijn nergens te vinden!” Finn schrikt van Jappes hevige reactie. “Kom, Romy, we gaan zoeken”, zegt mama. Dat laat Romy zich geen twee keer zeggen. Ze is blij dat ze iets kan doen en dat ze weg kan, want de sfeer tussen Finn en Jeppe is te snijden. “Ik heb al goed gezocht!”, roept Jeppe mama en Romy na. Hij is helemaal over zijn toeren. “Wat is er aan de hand?” vraagt Theo die op het lawaai is afgekomen.

Finn legt uit wat er gebeurd is en vertelt dat Jeppe hem de schuld geeft. Hij heeft blijkbaar de stoeltjes niet goed genoeg vastgemaakt.

Theo lacht in zijn vuistje. Hij weet dat de stoeltjes wel goed waren vastgemaakt. Het kostte hem heel wat moeite om ze los te maken en te verstoppen.

“Zou jij niet beter naar huis gaan? Mis je je ouders en je andere vrienden niet?”

Daarmee raakt Theo een gevoelige snaar bij Finn. Hij mist zijn ouders inderdaad erg. Er blinken tranen in zijn ogen. Wat doet hij hier eigenlijk nog? Hij probeert zijn vriend te helpen en wat krijgt hij? Stank voor dank! Een mooie vriend is dat!

Plots neemt Finn een besluit. Hij wil zo snel mogelijk terug naar huis. Er is maar één iemand die hem daarbij kan helpen: de kapitein.

De kapitein graaft nog steeds uit alle macht putten. Hij voelt zijn armen niet meer. Hij is dat harde werk meer dan beu. Hij heeft heimwee naar de zee. En een schat heeft hij ook nog niet gevonden.

“Breng me alsjeblieft terug naar huis!”, valt Finn met de deur in huis. De kapitein stopt met graven. “Wat zei je?”, vraagt hij verbaasd. “Ik wil terug naar huis!”, herhaalt Finn. “Ik vind het hier maar niets. Het is onbegonnen werk om het pretpark te herstellen. Ik wil thuis van de vakantie genieten.”

“Dat zal niet gaan want ik heb hier nog belangrijk werk te doen”, antwoordt de kapitein.

Finn frons zijn wenkbrauwen. “Heel belangrijk werk”, herhaalt de kapitein. “Zoals putten graven?”, vraagt Finn. “Ik ben op zoek naar een schat. Ik heb hem bijna gevonden.” “Een schat? Hier? Hier is helemaal geen schat! Wie heeft je dat wijsgemaakt?”, lacht Finn.

“Jullie zeiden dat, op de boot?”

Finn begint onbedaarlijk te lachen. “Als het pretpark af is en er komen veel mensen, dan hoopten we schatrijk te worden. Wij hebben nooit over een schat gepraat.”

De kapitein denkt even na. Of hij het helemaal begrijpt, weet Finn niet, maar alleszins is hij ontgoocheld.

“Als hier geen schat ligt, wat doe ik hier dan nog? Kom, jongen, ik zal je naar huis brengen. Mij zien ze hier ook nooit meer terug! Wat een verloren tijd!”

Finn vraagt aan de kapitein of hij aan de anderen wil vertellen dat zij vertrekken.

De kapitein doet wat Finn hem gevraagd heeft. Finn blijft op de achtergrond. Mama kijkt hem verbaasd aan, Jeppe kijkt nog verbaasder en Romy het meest verbaasd.

“En ik dan?”, vraagt ze. “Jij kunt hier blijven als je wilt”, antwoordt Finn. Hij durft niemand aan te kijken. Romy twijfelt. Stiekem is ze verliefd op Jeppe. Maar niemand weet dat en ze wil ook niet dat iemand het weet. Misschien kan ze hier de vonk nog wel doen overslaan. “Ik blijf!”, zegt ze beslist. “Maar ik ga je wel missen!”, voegt ze eraan toe. Ze geeft haar broer een dikke knuffel. “Tot later!” Meer kan Finn niet uitbrengen. Het afscheid pakt hem. Maar voor zichzelf ziet hij geen toekomst meer op Ei-land.

“Wacht eens even. Als u nu terugkeert,” richt mama zich tot de kapitein, “hoe geraken wij dan terug op het einde van de vakantie?”

“Dan kom ik jullie halen. Tot zolang ga ik proberen nog wat centjes te verdienen. Nu ik niet schatrijk ben.”

Jeppe is geschrokken van de beslissing van zijn vriend. Finn wou wel heel snel vertrekken. Hij was daarstraks misschien wel wat te kwaad. Zou Finn alleen daarvoor terug naar huis willen? Finn klonk van in het begin al niet zo enthousiast. Misschien is zo’n avontuur te stresserend voor hem.

Jeppe wil zeker niet opgeven. Hij moet de droom van oom Marc waarmaken. Het pretpark zal en moet er komen.

Een halfuurtje later zwaaien Finn en de kapitein van op het dek naar de achterblijvers.

Wanneer de kapitein enkele uren later in het ruim afdaald om een jerrycan benzine te halen, stelt hij vast dat er nog maar enkele jerrycans staan.

“Potverdorie. Theo heeft die jerrycans toch van mijn boot gehaald! Zo vallen we straks zonder brandstof op volle zee!”

En wat de kapitein vreesde, gebeurt ook. Doelloos dobbert de boot rond op volle zee.

“Wat nu?”, vraagt Finn. Hij is al die tegenslagen beu. Finn vindt dat de kapitein er heel rustig onder blijft.

“Ik heb een oplossing!”, zegt de kapitein.

“Wat dan?”, vraagt Finn.

“Dat zal je zo meteen wel zien!”

De kapitein duikt in zijn kajuit en verschijnt even later terug op het dek.

Tien minuten later komt een sleepboot aangevaren.

“Ahoi, Harry, ik ben blij je te zien. Gelukkig ben je er weer als de konijntjes ... euh als de kippen bij!”

Finn vraagt zich af waar Harry plots vandaan komt? Hoe weet hij dat de kapitein in de problemen zit?

De kapitein legt Finn uit dat Harry een oude schoolkameraad van hem is. Ze wilden beiden van jongs af aan schipper worden. Alleen heeft Harry het verder geschopt dan hij. Hij bezit verschillende boten zoals deze sleepboot. Gelukkig kan hij steeds op Harry rekenen. Zo heeft hij Harry via de bootrдио snel om hulp gevraagd.

De boot wordt naar de haven gesleept.

Finn komt uiteindelijk veilig thuis, al is het met een paar uur vertraging.

Ondertussen werken Jeppe en Romy hard verder aan de attracties van Ei-land.

De stoeltjes zijn helaas nog steeds spoorloos. Aan de professor hebben ze niet veel hulp. Hij heeft last van zijn rug en mag geen zware spullen dragen. Maar hij bestudeert uren aan een stuk het plannetje van Ei-land en maakt allerlei ingewikkelde berekeningen. Jeppe is blij dat hij zich niet zelf met al die wiskunde moet bezighouden.

Jeppe werkt aan Speeleiland, een soort binnenspeeltuin voor de allerkleinsten.

Gelukkig heeft hij bij de scouts leren sjorren. Hij sjarde een groot vogelnest en maakte daaraan schommeltjes vast. Je bereikt het vogelnest via touwen en met glijbanen geraak je terug naar beneden.

Romy heeft thuis een heleboel kippen, eenden en ganzen. Ze heeft daar lang voor aan de oren van haar moeder moeten zeuren. Die gaf uiteindelijk toe, op voorwaarde dat Romy de diertjes zelf zou verzorgen. Die ervaring kan ze nu goed gebruiken. Zij is verantwoordelijk voor de mooie, kleurrijke vogels die in de grote volière opgesloten zitten. Eerst hebben ze de draad en het houten geraamte moeten herstellen. Dat viel best mee. Daarna zette Romy vallen uit. Zo slaagde ze erin een bonte verzameling vogels te vangen. Die werden opgesloten in de ruime volière. De dieren komen niets te kort. Omdat ze een echte Ei-zoo wil maken, is ze nog op zoek naar andere dieren die eieren leggen, zoals kikkers en slangen. Ze wil ook nog een aquarium bouwen. Vissen leggen immers ook eieren.

Theo zien ze weinig. Hij zit alle dagen te rekenen in zijn hut. Gek genoeg zien de anderen nooit iets van zijn berekeningen.

Jeppe is zoals gewoonlijk als eerste wakker. Hij begint zijn dagtaak met het voederen van de dieren. Vrolijk fluitend stapt hij naar de volière. Hij is best trots op de verzameling kleurrijke vogels die Romy gevangen heeft. Wanneer hij aan de volière komt, laat hij de emmer met zaden en granen uit zijn handen vallen. Alle dieren zijn weg! Hij weet zeker dat hij gisteren de deur goed heeft afgesloten! Dit is al het zoveelste dat fout loopt. Ei-land lijkt wel vervloekt! Zou dat de reden zijn waarom oom Marc er niet in geslaagd is hier een pretpark te bouwen?!

Jeppe schudt zijn mama wakker. Er ligt een boek op haar gezicht. Zij heeft gisteren dus gelezen in bed, maar ze is in slaap gevallen. In andere omstandigheden zou Jeppe hier hartelijk om moeten lachen. Nu is de toestand te ernstig.

Mama schrikt zich een bult wanneer Jeppe haar zo plots wekt. Ze schrikt nog meer wanneer Jeppe haar vertelt dat de vogels verdwenen zijn.

“Iemand saboteert hier de boel”, denkt ze luidop. “Dat kan niet anders. Maar wie?”

Zouden hier mensen wonen die hij nog niet gezien heeft? Zouden die tegen de bouw van het pretpark zijn? Mama en Jeppe denken na.

“Het is nu wel duidelijk dat je Finn ten onrechte hebt beschuldigd”, doorbreekt mama de stilte.

Jeppe slikt. “Hoe maak ik het weer goed met hem?”

“Zou je hem niet opbellen?”, stelt mama voor. “Vertel gewoon dat het je spijt. Finn zal het wel begrijpen. Jullie zijn al zo lang vrienden.”

Jeppe raapt al zijn moed samen en belt Finn op.

“Hallo, met Finn.”

“Met Jeppe”. Het is even stil aan beide kanten van de lijn.

“Het spijt me.”

Finn blijft zwijgen.

“Ik was fout. Je hebt die zitjes wel goed vastgemaakt. Het moet iemand anders geweest zijn. Er is weer iets gebeurd. Iemand heeft de vogels laten ontsnappen.”

Nog steeds geen reactie.

“Finn, ben je er nog?”, vraagt Jeppe.

“Ja... Wie doet nu zoiets?”

Het ijs lijkt gebroken.

“Ik weet het niet”, antwoordt Jeppe. “Het eiland is vervloekt. Ik wil naar huis. Ik zie het niet meer zitten.”

Finn zucht. “Niet zo snel opgeven, Jeppe. Doe niet zoals ik. Ik ben veel te snel vertrokken. Ik heb jullie in de steek gelaten.”

“Maar het is hier niet leuk. Als we iets maken, loopt het binnen de kortste keren fout.” Er klinkt wanhoop in Jeppe's stem.

“Dat kan niet zomaar. Daar moet iets of iemand achter zitten. Weet je, ik kom zo snel mogelijk terug! En ik help je uitzoeken wie de boel daar saboteert.”

Jeppe maakt een vreugdesprongetje. Hij is blij dat zijn beste vriend hem ter hulp snelt.

“Denk tijdens de reis al na over een list waarmee we de dader kunnen vangen”, geeft Jeppe nog mee voor ze afscheid nemen.

Ook Jeppe denkt na. Zou Romy achter die sabotage zitten? Of Theo? Of misschien zelfs mama? Nee, zij kan het zeker niet geweest zijn. Na zijn ruzie met Finn wil hij ook niemand meer vals beschuldigen. Hij besluit open kaart te spelen en roept iedereen samen. Ze zijn het er allen over eens dat iets of iemand hen tegenwerkt.

Theo stelt voor om een groot goud geschilderd ei op een open plek te plaatsen. Het ei moet er heel waardevol uitzien. De saboteur of saboteurs, want misschien zijn ze wel met meer, zullen het ei zeker interessant vinden en een kijkje komen nemen. Zij zullen om beurt de wacht houden op een verborgen plekje vlakbij het grote ei. Mama wil ook een beurt op zich nemen. Ze kan ook daar haar boeken lezen.

“Als je maar niet in slaap valt”, lacht Jeppe.

Met hout timmert en sjort Jeppe een groot ei in elkaar. Romy schildert het geel. Wonder boven wonder komt ook Theo een handje toesteken bij het schilderen.

Finn en Jeppe zetten het ei op een open plek. Het ei schittert in het felle zonlicht. Mama houdt als eerste de wacht.

Ondertussen probeert Finn de kapitein ervan te overtuigen hem terug naar Ei-land te brengen. Die heeft daar helemaal geen zin in. Zijn boot kan wel meer dan telkens één persoon vervoeren.

“Ooit had ik werk te veel. Maar tegen die grote cruiseschepen met al hun comfort kan ik niet op. Nochtans is mijn boot de moeite waard. Weet je wat ik aan het doen ben? Ik wil er een vissersboot van maken. Ja, een vissersboot! Ik moet toch eieren euh ... eieren voor mijn

geld kiezen! Dus, het spijt me, maar ik heb geen tijd om even over en weer te varen naar het andere eind van de wereld.”

“En als ik nu eens voor heel wat klanten kan zorgen?”, vraagt Finn poeslief.

“Hoe ga je het dat doen?” “Dat zal je wel zien. Breng me nu gewoon naar Ei-land!”

“Goed, maar pas op als je me voor de gek houdt!”, dreigt de kapitein.

“Ik zou niet durven”, glimlacht Finn.

Op Ei-land is het de beurt aan Theo om de wacht te houden bij het gouden ei. Plots schreeuwt hij moord en brand. “Brand! Het eiland staat in brand!”

Iedereen is er als de kippen bij. De brand verspreidt zich razend snel.

“Vlug, water!”, roept mama. Ze haalt een stapel emmers.

Die emmers had ze van de kapitein gekregen om naast haar bed te

zetten. Voor als ze moest overgeven. Ondertussen heeft het vuur het pretpark bereikt. De Eierdooier staat al in lichterlaaie. Bij Jeppe zakt de moed opnieuw in de schoenen. Wat is er toch fout met deze plek? Iedereen probeert het vuur te blussen. Iedereen, behalve Theo.

Hij kan weer niet helpen door de pijn in zijn rug.

Jeppe begrijpt niet dat Theo voor deze noodsituatie geen uitzondering wil maken. Het vuur verspreidt zich steeds sneller.

Plots horen ze een luid getoeter. “Het is de kapitein!”, schreeuwt Romy. De kapitein én Finn staan wild te zwaaien op het dek. De kapitein ziet een grote rookpluim en schiet onmiddellijk in actie. Hij heeft in zijn boot een sterke pomp om in geval van nood water uit het ruim te pompen. Hij legt de slang in zee en rolt ze open tot bij het vuur. Hij zet de pomp aan en begint te blussen. Dat lukt wonderbaarlijk goed. Finn is ondertussen van de boot en kijkt verbaasd naar de kapitein. Zo vlijtig heeft hij hem nog nooit gezien. Vooral mama is één en al bewondering. “Zo knap, zo sterk, zo stoer”, kirt ze. Een uurtje later is het vuur gedoofd. “Dat was een zacht koekje, euh ... eitje! Ik ben vroeger nog brandweerman geweest”, zegt de kapitein terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd wist met zijn mouw. Mama stapt zonder iets te zeggen naar de kapitein en geeft hem een dikke kus. Romy, Finn en Jeppe kijken giechelend naar het schouwspel. “Hoe is die brand ontstaan?”, vraagt Finn. “Het is hier het ene probleem na het andere!” “Waar is Theo eigenlijk? Waarom hielp hij niet mee blussen?”, vraagt de kapitein. “Ik weet niet waar hij is. Hij mag niets tillen voor zijn rug”, antwoordt Romy. “Ik zag hem nochtans zware jerrycans met benzine van mijn boot sleuren!”, reageert de kapitein verbaasd. “Jerrycans?! Wij hebben toch helemaal geen benzine nodig. Geen enkele attractie werkt op benzine”, zegt Jeppe. “Nochtans zijn er enkele verdwenen van mijn boot!”, antwoordt de kapitein. “Ja, wij kunnen het weten,” beaamt Finn, “we zaten zonder brandstof op volle zee!” “Kom, we gaan Theo zoeken. Hij moet ons vertellen wat hij van die jerrycans weet”, zegt Jeppe. Ze vinden Theo in zijn hut. “Waar zijn die jerrycans met benzine?”, vraagt Jeppe op de man af. “Jerrycans? Ik heb geen jerrycans gezien”, liegt Theo. “Je liegt!”, zegt de kapitein. “Je hebt ze van mijn boot gehaald. Ik heb je er zelfs bij betrapt!” “Ik heb ze teruggezet”, antwoordt Theo, maar heel zeker klinkt hij niet. “Kom, we gaan die jerrycans zoeken.” De kapitein is blij dat niemand het voor Theo opneemt. Hij mag die man niet, al van in het begin. “Mij best”, antwoordt Theo zelfzeker. Theo doet alsof hij meezoekt. Hij probeert hen naar een andere plek te leiden. Dat valt

onmiddellijk op en niet veel later vindt Finn een lege jerrycan in de struiken, vlak bij het gouden ei. Theo ontkent dat hij daar geweest is. “Wacht eens!”, roept Jeppe opgewonden uit. “De man die ons de eerste keer opbelde, heette toch Theodor de Wolf, nietwaar mama?”

Mama knikt. “Theodor De Wolf wilde heel graag het eiland kopen. Hij bood er heel veel geld voor.” “Als je wolf omgekeerd leest, wat krijg je dan?” Jeppe kijkt triomfantelijk. “Flow! Theo De Flow!”, roept Romy enthousiast uit. “Nu begrijp ik al die sabotages en de brand! U bent de dader!” Jeppe wijst beschuldigend naar Theodor De Wolf alias Theo de Flow! De kapitein stapt dreigend naar Theo. Romy wordt overmand door spanning en begint te huilen.

“Ik? De dader?”, vraagt Theo. “Dat je mijn naam omgekeerd als Wolf leest, dat is geen bewijs. Dat is toeval.” “En die jerrycan benzine die we in de struiken gevonden hebben?”, vraagt mama. “Wie weet hoelang ligt die er al? Staan mijn vingerafdrukken erop?” Theo De Flow geeft zich niet zomaar gewonnen. “Je zult wel zo slim geweest zijn om handschoenen te dragen”, zegt Finn. “En de zitjes die verdwenen zijn?”, zet Romy het verhoor verder. “Dat is de schuld van Finn! Dat heeft Jeppe zelf gezegd”, verdedigt Theo zich. “Helemaal niet!” Jeppe weet dat hij Finn vals beschuldigd heeft en neemt het voor zijn vriend op. Zo kan hij het misschien goedmaken. “Eerst hebt u die zitjes doen verdwijnen! Als we Ei-land uitkammen, dan ben ik er zeker van dat we ze zullen vinden.” Jeppe wordt er helemaal opgewonden van. “Ik houd je niet tegen.” In plaats van schuld te bekennen daagt Theo hen nog wat uit. Mama die altijd tegen Jeppe zegt dat hij niemand mag slaan, wil Theo nu zelf een klap voor zijn kop geven. “U hebt de vogels vrijgelaten én u hebt de brand aangestoken!”, verwijt Romy hem. Theo voelt dat hij verslagen is. “Goed dan”, zegt hij. “Ik vertel jullie alles op voorwaarde dat jullie mij niets doen.” “Dat zullen we nog wel eens zien!”, briest de kapitein. “Doe vooral geen domme dingen”, sust Jeppe. “We moeten kalm blijven. Laat ons gaan zitten en luisteren naar wat Theo te vertellen heeft.” Iedereen gehoorzaamt. “Wel ...,” begint Theo onzeker, “ik probeerde al jaren dit eiland te kopen van jullie oom Marc. Het is me nooit gelukt. Hij wilde het me niet verkopen.” “Waarom niet?”, vraagt Jeppe. “Ik wil op dit eiland een grote school bouwen. Marc vond dat hier een pretpark moest komen. Ik haat pretparken. Kinderen moeten leren, studeren, huiswerk maken, lessen leren ... Pretparken zorgen ervoor dat kinderen zich niet bezig houden met de zaken waarmee ze bezig moeten zijn.” “U vergeet dat kinderen zich ook moeten ontspannen”, zegt mama. “Wel, dat heb ik nu ingezien. Door jullie zie ik in dat spelen heel belangrijk is voor kinderen.” Theo kijkt Jeppe, Romy en Finn één voor één aan. Bovendien heb ik ontdekt dat kinderen leren door te spelen. Geen wiskunde of geschiedenis, maar plezier beleven, leren winnen of tegen je verlies kunnen. Dat is even belangrijk als cijferen of dictee. Na maanden leren op school verdienen de kinderen een grote vakantie.” Finn, Romy en Jeppe kijken elkaar aan. Kunnen ze de man die hier zo veel schade heeft aangericht zomaar vergeven? “Als zeeman stel ik voor dat we hem kiel halen.” “Daar heeft niemand wat aan”, verwerpt mama dat idee. “Ik wil het terug goedmaken”, verbreekt Theo de stilte. De anderen kijken hem nieuwsgierig aan.

“Ik schenk jullie het geld dat ik wou besteden om het eiland te kopen. Daarmee kunnen we het pretpark opbouwen.” Jappes mond valt open van verbazing. “Hoeveel geld is dat dan?”,

vraagt mama op de man af. “Veel! Ik onderhandelde een paar keer met jullie oom Marc. Telkens vroeg hij meer voor Ei-land. Had ik voldoende geld gespaard, dan ging ik naar hem toe. Maar dan verhoogde hij zijn prijs. Dit eiland was heel veel waard voor hem.” “Met dat geld kunnen we enkele vakmannen betalen.” De zakenvrouw in mama steekt de kop op. “Jullie hebben echt je best gedaan, maar zonder hulp, veel hulp, zullen jullie er nooit in slagen om het pretpark te bouwen dat op het plannetje staat.” “Wacht eens even, en ik dan?” De kapitein is de belofte van Finn nog niet vergeten. “Wel, als het pretpark af is, kunt u de bezoekers naar hier brengen”, zegt Finn enthousiast. Zo gebeurde het ook. Maandenlang werd er aan het pretpark op Ei-land gewerkt, precies volgens het plannetje van oom Marc. En één jaar later, bij de start van de grote vakantie, werd het pretpark plechtig geopend. Het werd een gigantisch succes. De kapitein heeft zijn handen meer dan vol met heen en weer varen. Mama gaf haar baan op om de boekhouding van het pretpark te doen. Theo staat aan het hoofd van een team ingenieurs dat de attracties onderhoudt. De veiligheid van de bezoekers komt natuurlijk op de eerste plaats. Hebben ze geen werk, dan bedenken ze nieuwe attracties en ze bouwen die natuurlijk ook. En Jeppe, Romy en Finn? Zij gaan elke vakantie naar Ei-land. Jeppe doet in tegenstelling tot vroeger flink zijn best voor wiskunde. Hij wil later ingenieur worden. Dan kan hij over enkele jaren oom Marc opvolgen als pretparkbouwer!

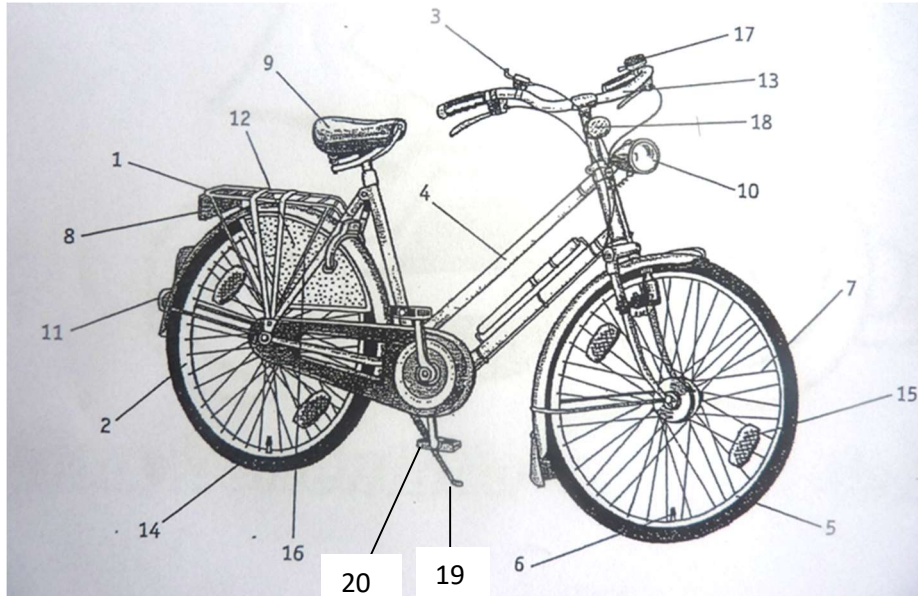
Ei goed, al goed!

In het zadel

1. Delen van de fiets

Kies uit: reflector (rood), pedaal (pedalen), reflector (wit), stuur, ventiel, spaak (spaken), achterlicht (rood), voorlicht (wit), bagagedrager, velg, zadel, spatbord, buitenband, snelbinder, pikkel of staander, bel, reflecterende strook, versnelling, reflector oranje, frame

Foto-opdracht: maak een origineel kaartje voor volgende onderdelen: ventiel, velg, pikkel. Hang ze op je fiets en neem een foto!

1	11
2	12
3	13
4	14
5	15
6	16
7	17
8	18
9	19
10	20

2. De soorten fietsen

Geef de juiste naam aan volgende fietsen.

Kies uit: éénwieler, mountainbike, elektrische fiets, BMX, tandem, koersfiets, stadsfiets, vouwfiets, bakfiets

Zoek op je (dagelijkse) wandelingen soorten fietsen en maak een foto!

3. Fietscontrole

Onderdeel	Woordje uitleg	Te verdienen	FIETS
1	bel Aanwezig en werkend. De bel moet hoorbaar zijn op een afstand van 20 meter.	5 punten	
2	één rem Terugtraprem of handrem op achterste wiel. Goed werkend.	5 punten	
3	extra rem Goed werkende rem op het voorwiel.	1 punt	
4	reflector wielen Oranje reflectoren op beide wielen (alles of niets)	1 punt	
5	reflector vooraan wit	1 punt	
6	reflector achteraan rood Reflector en achterlicht mag één stuk zijn, maar moet verdeeld zijn in een stuk reflector en een stuk achterlicht.	1 punt	
7	reflector pedalen Oranje reflectoren op beide pedalen en in goede staat, niet gebarsten.	1 punt	
8	voorlicht Aanwezig en werkend.	1 punt	
9	achterlicht Aanwezig en werkend.	1 punt	
10	zadel Staat goed vast, op de juiste hoogte. (Je kan net met de voeten aan de grond)	1 punt	
11	banden In goede staat (geen scheuren, uitstulpingen, niet afgesleten) en goed opgepompt.	1 punt	
12	ketting Goed gesmeerd, 1 cm speling.	1 punt	
TOTAAL		20 punten	

Alles in orde? Neem een foto met je fiets en je duim omhoog.

Nog wat werkpuntjes? Neem een foto met je fiets en je duim omlaag.

Beeld: Moederdag

Zelfgemaakte scrub voor mama!

Wat heb je nodig:

- * glazen bokaal met deksel (type confituurpot is perfect)
- * 2 kopjes suiker OF 200g suiker
- * 100 ml olijfolie
- * scheutje badolie met een lekker geurtje, gewone douchezeep kan ook.

1. Doe alle ingrediënten in een pot.
2. Mix alles door elkaar.
3. Doe het in de glazen bokaal en klaar is je heerlijke scrub.
4. Je kan je potje nog versieren met een stukje stof en een lintje zoals op de foto te zien is.
5. Je kan nog een klein kaartje aan het lintje binden.
6. Schrijf een lief tekstje voor mama.
7. Geef je cadeautje af op zondag 10 mei, want dan is het moederdag!

Als je het in een goed afsluitbare pot stopt is het 6-12 maanden houdbaar.